

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Сумський державний університет
Факультет іноземної філології та соціальних комунікацій
Кафедра журналістики та філології

«До захисту допущено»
Завідувач кафедри
В. О. САДІВНИЧИЙ
_____ 20__ р.

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА
на здобуття освітнього ступеня магістр
зі спеціальності 061 Журналістика
освітньо-професійної програми Журналістика
на тему:

**РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКА ВІЙНА В АМЕРИКАНСЬКОМУ
МЕДІАПРОСТОРИ: ДОБІРКА ЖУРНАЛІСТСЬКИХ
МАТЕРІАЛІВ**

**The Russian-Ukrainian war in the American media:
a collection of journalistic materials**

Здобувача групи ЖТ.м-21 Шишкіна Максима Ігоровича

Кваліфікаційна робота містить результати власних досліджень.
Використання ідей, результатів і текстів інших авторів мають посилання на
відповідне джерело.

_____ Максим ШИШКІН

Керівник Професор кафедри журналістики та філології,
доктор філол. наук Ірина Рудольфівна ЖИЛЕНКО _____

Консультант Головний редактор газети «Ярмарок»
Володимир Васильович ПЕТРЕНКО _____

Суми 2023

АНОТАЦІЯ

Шишкін М. І. Російсько-українська війна в американському медіапросторі: добірка журналістських матеріалів. The Russian-Ukrainian war in the American media: a collection of journalistic materials: робота на здобуття кваліфікаційного ступеня «магістр»; спец. 061 – журналістика / М.І.Шишкін; наук. керівники І. Р. Жиленко, В. В. Петренко. – Суми : СумДУ, 2023. – 59 с.

З початком повномасштабного вторгнення військ Російської Федерації на територію України ця тема не покидає медіапростору багатьох країн. Через трагічний характер подій, велику кількість жертв військові злочини росіян тема війни в Україні займає перші шпальта видань і найвпливовішої країни світу – Сполучених Штатів Америки.

Добірка журналістських матеріалів присвячена аналітичному огляду теми російсько-української війни в інформаційних джерелах США. Основою для її створення стали власні переклади матеріалів газет «The Washington Post» та «The New York Times» про війну в Україні, а точніше – висвітлення ними першого дня війни.

Робота складається із двох частин: пояснювальної записки, у якій обґрунтовується актуальність теми, мета, завдання роботи, подано загальне значення, обґрунтування інформаційного продукту, специфікація виконаної роботи, висновки, список використаних джерел і власне добірки журналістських матеріалів.

Основний зміст роботи складають 52 сторінок, загальний обсяг – 59 сторінок.

Ключові слова: аналітичний матеріал, американські газети, біженці, вторгнення, історії учасників подій, ракетні атаки.

ABSTRACTS

Shyshkin M. I. The Russian-Ukrainian war in the American media space: a selection of journalistic materials. The Russian-Ukrainian war in the American media: a collection of journalistic materials: work on obtaining a master's degree; special 061 – journalism / M.I. Shishkin; of science managers I.R. Zhilenko, V.V. Petrenko. – Sumy: Sumy State University, 2023. – 59 p.

Journalism is informing society, writing material, editing, photographing or broadcasting news. Under pressure to be first with their stories, news outlets typically edit and proofread their reports before publication, adhering to general journalism standards and mass media organization charters for accuracy, quality and style.

Many news agencies claim to be proud of the tradition of public accountability of government officials and institutions, while media critics raise questions about holding the press itself accountable. As a powerful source of influencing public opinion, news organizations and journalists have a responsibility to act in the interest of improving public awareness.

According to Jeffrey Alexander, the liberal model of the United States is close to the ideal of a differentiated media system. The main concept of differentiation theory is professionalization, which is obviously taken in terms of the level at which journalism differs from other professions. The same is true of political parallelism, where the organizational links between parties and the media can most obviously be understood in terms of the degree of differentiation or lack of differentiation between the media and the political system.

With the beginning of the full-scale invasion of the Russian Federation troops on the territory of Ukraine, this topic does not leave the media space of many countries. Due to the tragic nature of the events, the large number of victims, the war crimes of the Russians, the topic of the war in Ukraine does not disappear from the world community, including journalists. This also applies to the most influential

country in the world, which is on the other side of the Atlantic from us. We are talking about the United States of America.

The topic of the Russian-Ukrainian war in US information sources will be considered in this work. More precisely, it will be a selection of journalistic materials in American publications, because information is always presented in one way or another in different ways.

Many media companies are controlled by large commercial corporations that derive revenue from advertising, subscriptions, and sales of copyrighted material. American media conglomerates tend to be the world's leading players, bringing in large revenues, thereby creating significant competition among media representatives in many other parts of the world. The passage of the Telecommunications Act of 1996 prompted further deregulation and consolidation, leading to large-scale corporate mergers, greater concentration of media ownership, and the emergence of multinational media conglomerates. These «mergers» make it possible to strengthen control over information.

Today, in the United States, only a few companies control the vast majority of both digital online publications and print media.

As you know, journalism is the fourth power. In this case, the mass media form a certain idea among citizens about events that take place in other countries, or even on other continents. This phenomenon can greatly affect the course of events, which in turn can even have historical consequences.

To solve the tasks set in this qualification work, we have to conduct a thematic review of the information space in the format of monitoring American media publications.

A review in journalism is defined as a description, summarization, review, study of a certain type of information. Taking into account the review of the mass media, they most often mean the study of the features of publications, literary and creative activities of publications, television and radio programs or the way the audience gets to know the publications in order to give an idea of their content and form.

A topic review is a type of review that is designed to cover a specific topic. The subject of the thematic review is the specific characteristics of the thematic content of journalistic materials.

The following information and media sources in the United States were selected for this work: the daily newspaper (Digital-Internet version) «The Washington Post» and the daily newspaper (Digital-Internet version) «The New York Times».

These information resources were taken into account for the purpose of researching a thematic review of publications within the general theme of the Russian invasion of Ukraine.

So, from all of the above, it can be concluded that the selected information (online) sources are of great importance for American and world journalism as a whole. These information sources have a rich history, a very wide audience, and its interest in these publications only increases every year. It is worth noting that the war in Ukraine was in the field of view of these media so much that separate sections were created on the websites for it.

As the conflict continues, it will be especially important for newsrooms to refocus efforts around explaining its broader implications. People are generally not so positive about news agencies that offer a variety of perspectives on the conflict and have a rather dubious reputation in the professional circle of journalists and among the general public.

That is why such a wide audience of the media presented in the study is preserved, as well as the special attention of these information resources to the course of the Russian-Ukrainian war.

The relevance of the work is due to the need to preserve the objectivity of the published information, its content and timeliness.

The purpose of this research is to create an overview of several of the most famous publications in the United States regarding the war in Ukraine, and more precisely, coverage of the first day of the war.

The research work consists of two parts: an explanatory note, which substantiates the relevance of the topic, the purpose, the task of the work, the general meaning, the justification of the information product, the specification of the work performed, theoretical foundations, conclusions, a list of the sources used, and actual selections of journalistic materials. The main content of the work consists of 52 pages, the total volume of the work is 59 pages.

Key words: analytical material, American newspapers, expert opinion, invasion, journalism, missile attacks, stories of persons in the events.

ЗМІСТ

РОЗДІЛ I.....	8
ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА	8
ВСТУП	8
1.1 Історичний аспект розвитку журналістики у Сполучених Штатах	10
1.2 Ліберальна модель ЗМІ у Сполучених Штатах	14
2. ОБГРУНТУВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОДУКТУ	16
2.1 Аналіз веб-сайту газети «The Washington Post»	16
2.2 Аналіз веб-сайту газети «The New York Times».....	17
2.1.1 СПЕЦИФІКАЦІЯ ВИКОНАНОЇ РОБОТИ	19
2.1.2 Авторська ідея	19
2.1.3 Інформаційний привід та цільова аудиторія	19
2.1.4 Характеристика джерел фактів та інформації.....	20
2.1.5 Прогнозовані результати втілення / сфери застосування	20
РОЗДІЛ II	21
ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОДУКТ	21
2.1 Аналіз матеріалів газети «The Washington Post»	21
2.2 Аналіз матеріалів газети «The New York Times».....	35
ВИСНОВКИ.....	53
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	56

РОЗДІЛ І

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

ВСТУП

Актуальність роботи. Із початком повномасштабного вторгнення військ РФ на територію України ця тема стала основною на шпальтах усіх світових видань і до сьогодні не полишає медіапростору безлічі країн.

Через трагічність подій, велику кількість жертв, воєнні злочини Російської Федерації тема війни в Україні не зникає із поля зору преси найвпливовішої країни світу, яка знаходиться по іншу від нас сторону Атлантики. Мова йде про Сполучені Штати Америки.

Мета кваліфікаційної роботи полягає у створенні добірки журналістських матеріалів на тему висвітлення першого дня російсько-української війни в американських виданнях «The New York Times» та «The Washington Post».

Для цього потрібно вирішити **наступні завдання:**

- окреслити розвиток американської журналістики в історичній ретроспекції;
- з'ясувати особливості онлайн-видань газет «New York Times», «Washington Post»;
- написати аналітичні матеріали, використовуючи власний переклад матеріалів газет.

Авторський задум полягає у здійсненні тематичного огляду та відповідного створення добірки журналістських аналітичних матеріалів провідних американських ЗМІ стосовно подій першого дня повномасштабного вторгнення російської армії на територію України.

Практичне значення роботи полягає у тому, що результати дослідження можуть бути використані при вивченні студентами різних журналістських дисциплін. Отримані результати дослідження допоможуть

журналістам правильно подавати інформацію та уникати певних помилок, які можуть спотворити реальну картину подій.

Структура роботи складається із двох частин: пояснювальної записки і власне добірки журналістських матеріалів. У пояснювальній записці обґрунтовується актуальність теми, мета, завдання роботи, подано обґрунтування інформаційного продукту, специфікація виконаної роботи, висновки, список використаних джерел. Основний зміст роботи складають 52 сторінки, загальний обсяг роботи – 59 сторінок.

1.1 Історичний аспект розвитку журналістики у Сполучених Штатах

Журналістика – це інформування суспільства, написання матеріалу, редагування, фотографування або трансляція новин. Перебуваючи під тиском бути першими зі своїми історіями, ЗМІ зазвичай редагують і перевіряють свої звіти перед публікацією, дотримуючись стандартів загальної журналістики та статуту мас-медійних організацій щодо точності, якості та стилю.

Багато інформаційних агентств стверджують, що пишуться традиціями підзвітності урядовців та установ перед суспільством, тоді як медіакритики ставлять питання про притягнення до відповідальності самої преси. Будучи потужним джерелом впливу громадської думки, новинні організації та журналісти мають відповідальність діяти в інтересах покращення поінформованості суспільства.

Перші газети з'явилися в Європі в XVII столітті. Першою регулярно видаваною англomовною газетою (на відміну від попередніх «літописів») була «Оксфордська газета» (пізніше «Лондонська газета», яка виходить безперервно досі), яка вперше з'явилася в 1665.

Перша щоденна газета «Daily Courant» з'явилася в 1702 році і продовжувала виходити більше 30 років. Її перший редактор також була першою жінкою в журналістиці, хоча її змінили лише через пару тижнів. На той час британці прийняли Закон про обмеження друку, який вимагав, щоб ім'я друкарні та місце видання вказувалися на кожному друкованому документі [10, с. 328].

Першим друкарем в американських колоніях Великобританії був Стівен Дей у Кембриджі, штат Массачусетс, який розпочав роботу в 1638 році. Британське регулювання друку поширювалося на колонії. Перша газета в колоніях у 1690 році, «Publick Occurrences both Foreign and Domestick» Бенджаміна Гарріса, була закрита після лише одного випуску відповідно до закону штату Массачусетс 1662 року, який забороняв друк без ліцензії.

Першою справжньою колоніальною газетою була *New England Courant*, яку видавав друкар Джеймс Франклін, брат Бенджаміна Франкліна. Як і багато інших колоніальних газет, вона була узгоджена з партійними інтересами і не публікувала збалансований зміст. Бенджамін Франклін вперше опублікувався у газеті свого брата під псевдонімом *Silence Dogood* (Сайленс Дугут) у 1722 році. Публікація Франкліна під псевдонімом представляла звичайну практику газет того часу, захищаючи авторів публікацій від покарання з боку тих, кого вони критикували [27, с. 26].

З початком XIX століття в Америці газети почали функціонувати більш як приватні підприємства зі справжніми редакторами, а не як партійні органи, хоча стандарти правди та відповідальності все ще були низькими. Крім місцевих новин, більша частина репортажів була просто скопійована з інших газет. Окрім новин, тут могли бути поезія, художня література чи гумор. Оскільки такі американські міста, як Нью-Йорк, Бостон, Філадельфія та Вашингтон зростали разом із промисловою революцією, покращувалися і газети. Більші друкарські верстати, телеграф та інші технологічні інновації дозволили газетам дешево друкувати тисячі примірників, збільшувати тираж і доходи [4, с. 288].

Першою газетою, яка більш-менш відповідала сучасним стандартам, була «*New York Herald*», заснована в 1835 році та видана Джеймсом Гордоном Беннетом. Це була перша газета, у якій міські співробітники висвітлювали регулярні новини та події, а також регулярне висвітлення подій у бізнесфері Уолл-стріту. У 1838 році Беннетт також організував перший штат іноземних кореспондентів із шести чоловік у Європі та призначив внутрішніх кореспондентів до ключових міст, у тому числі першого репортера, який регулярно висвітлював події у Конгресі.

The New York Times була заснована в 1851 році Джорджем Джонсом і Генрі Реймондом. Дана газета встановила принцип збалансованого звітування з високоякісним написанням. У той час, однак, *The New York Times* не досягла такого тиражу та успіху, якого хотілося б.

Громадянська війна надто вплинула на американську журналістику. Великі газети найняли військових кореспондентів для висвітлення воєнних подій, маючи більше повноважень та свобод. Ці репортери використовували нові винаходи, як-то телеграф та залізницю, щоб швидше доставляти новини до своїх газет. Вартість пересилання телеграфних повідомлень допомогла створити новий стислий або «строгий» стиль написання, який став стандартом для журналістики наступного століття.

Постійно зростаючий попит на міські газети, щоб надавати більше новин, призвів до організації першого радіо-кооперативу між шістьма великими нью-йоркськими газетами на чолі з Девідом Хейлом, видавцем *Journal of Commerce*, і Джеймсом Гордон Беннеттом, щоб забезпечити покриття Європи для всіх газет разом. Це спровокувало започаткування *Associated Press* [29, с. 3].

Гульєльмо Марконі та його колеги в 1901 році використовували бездротовий радіопередавач для передачі сигналу зі Сполучених Штатів до Європи. До 1907 року його винахід широко використовувався для трансатлантичного сполучення. Перша комерційна радіопередача була зроблена в листопаді 1920 року в Піттсбурзі, штат Пенсільванія. Винахід Марконі був швидко використаний новинними компаніями для розповсюдження поточних подій серед громадськості в кількості, яка раніше була немислимою.

Технологія, що лежить в основі телебачення, з'явилася в 1920-х роках, а перша комерційна телевізійна трансляція була зроблена в липні 1941 року в Нью-Йорку. Як і радіо, телебачення швидко було прийнято як засіб журналістики, і сьогодні багато мереж у всьому світі повністю присвячені телевізійній журналістиці, зокрема CNN, BBC та Al Jazeera.

Газети процвітали до середини ХХ-го століття, але з появою радіо, телебачення, а потім і Інтернету тираж газет повільно, але неухильно зменшувався.

У XXI столітті газетна індустрія зіткнулася зі звільненнями, банкрутствами та навіть закриттям деяких видань.

Тим не менш навіть в епоху цілодобового кабельного телебачення та тисяч веб-сайтів газети зберігають свій статус найкращого джерела для детального та дослідницького висвітлення новин [31, с. 8].

Цінність газетної журналістики, мабуть, найкраще демонструє Вотергейтський скандал, у якому двоє репортерів, Боб Вудворд і Карл Бернстайн, написали серію статей-розслідувань про корупцію та підлі дії в Білому домі за часів правління Ніксона. Їхні історії, а також історії, написані іншими виданнями, призвели до відставки президента Ніксона.

Майбутнє друкованої журналістики як галузі залишається незрозумілим. В Інтернеті ведення блогів про поточні події стало надзвичайно популярним, але критики звинувачують, що більшість блогів наповнені плітками та думками, а не справжніми звітами чи розслідуваннями.

В Інтернеті є обнадійливі ознаки. Деякі веб-сайти повертаються до журналістики старої школи, як-от Voice of San Diego, який висвітлює журналістські розслідування, і Global Post, який фокусується на іноземних новинах [29, с. 4].

Незважаючи на те, що якість друкованої журналістики залишається високою, очевидно, що газети як галузь повинні знайти нову бізнес-модель, щоб вижити у XXI столітті.

Отже, із всього вище сказаного можна зробити висновок, що розвиток американської журналістики напряду залежав від розвитку технологій та історичних процесів. Журналістика у Сполучених Штатах пройшла тернистий шлях від маленьких заміток у дуже нерегулярних газетах, перебуваючи під гнітом британської монархії до міжнародних теле, радіо та Інтернет корпорацій сучасності. Завдяки усім цим аспектам, Американські ЗМІ стали провідними у світі. Тим паче, варто врахувати, що Сполучені Штати залишаються ключовими гравцями на геополітичному рівні.

1.2 Ліберальна модель ЗМІ у Сполучених Штатах

Сполучені Штати використовують ліберальну модель ЗМІ, але через Першу поправку у Федеральному законі про ЗМІ вводиться ряд обмежень регулювання ЗМІ, які зазвичай зустрічаються в європейських країнах.

Ліберальна модель, також відома як «Північноатлантична модель», характерна для багатотиражної преси та раннього розвитку свободи преси. Ймовірніше, що на журналістське саморегулювання будуть тиснути комерційні інтереси. У Сполучених Штатах у ЗМІ роль державної апарату обмежена.

Ліберальна модель Сполучених Штатів підлаштовується під професійну модель, що означає регулювання мовлення та обмеження впливу політичних аспектів суспільну думку. У порівнянні з ринком, який традиційно відіграє значну роль, місце держави стримаються з тієї причини, що ліберальні інституції у Сполучених Штатах виникли з самого початку існування держави. Ліберальну модель Сполучених Штатів характеризує помірний плюралізм. Важливо зазначити, що всі ліберальні держави мають сильно розвинену «раціонально-правову» владу. Загалом ЗМІ ліберальних країн більше належать до світу бізнесу, ніж до світу політики. Комерціалізація медіа та більша професіоналізація в журналістиці зазвичай відривають ЗМІ від політики, що дуже характерно для ліберальної моделі. За словами Джеффри Александра, ліберальна модель Сполучених Штатів близька до ідеалу диференційованої медіасистеми. Основною концепцією теорії диференціації є професіоналізація, яка, очевидно, приймається з точки зору рівня, на якому журналістика відрізняється від інших професій. Те саме стосується політичного паралелізму, де організаційні зв'язки між партіями та медіа найбільш очевидно можна зрозуміти в термінах ступеня диференціації чи відсутності диференціації між медіа та політичною системою [2, с. 57].

Високий рівень диференціації медіа від решти соціальних організацій, таких як політичні партії, релігійні групи та групи за інтересами, які активні у

політичній сфері, є характеристикою ліберальної моделі. Існує багато припущень, зроблених на основі теорії диференціації, які призвели до загальноприйнятої думки, пов'язаної з розумінням медіасистем. Згідно з загальноприйнятою думкою, існує поширене уявлення про перевагу ліберальної системи, яка сприймається як найбільш «сучасна», а пов'язані з нею асоціації вважаються «сучасністю». Теорія диференціації передбачає, що влада має бути зосереджена у найменшій кількості та розсіяна на вищому рівні, що зробить її найменш домінуючою та впливовою для сильно диференційованої ліберальної системи.

Ліберальна система має сильний політичний нейтралітет. Політична нейтральність або «об'єктивність» – це концепція, за якою у Північній Америці вимірюється професіоналізм. Ідея про те, що професіоналізація по суті є синонімом «об'єктивності» та політичної нейтральності», яка стверджує, що журналіст повинен «служити громадськості, а не окремим інтересам. Твердження про «нейтральність» журналіст пояснює відсутність підтримки з боку політичних партій, яку вони отримують. Високий рівень розвитку журналістського професіоналізму можна пояснити історичною закономірністю: Американська революція надала свободі преси статус головного правового принципу. Американська правова традиція надає змогу розуміти її як свободу приватних суб'єктів від державного втручання.

Сполучені Штати мають нейтральну модель комерційної преси. Рання еволюція комерціалізації преси є рисою, яка відрізняє країни Північної Атлантики. Сполучені Штати є першою країною, де комерціалізація преси почалася в 1830-х роках. Комерціалізація преси звільнила газети ліберальних країн від субсидій та грантів, які політики чи держави пропонують у якості способу фінансування преси [9, с. 20].

Нині медіасистема США переживає нові зрушення. Проте існуюча система минулого працювала в Сполучених Штатах на нейтралітет преси до моменту президентських виборів Барака Обама. Дані президентські вибори

спричинили значні зміни у системі ЗМІ Сполучених Штатів. Першою зміною стало залучення соціальних медіа до виборів президента США.

Барак Обама, який є відомим «як перший американський президент соціальних медіа», був першою людиною у світі, яка виграла президентську кампанію завдяки успішному використанню соціальних мереж у 2008 році.

Отже, із всього вище сказаного можна зробити висновки, що відтепер комерціалізація, яка колись зробила медіасистему Сполучених Штатів незалежною у минулому, сьогодні повернулася у другий бік. Робота на певні політичні групи стала новим джерелом прибутку для журналіста, що само по собі є різновидом комерції.

2. ОБГРУНТУВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОДУКТУ

2.1 Аналіз веб-сайту газети «The Washington Post»

Для вирішення поставлених завдань у кваліфікаційній роботі проведемо тематичний огляд інформаційного простору у форматі моніторингу американських медійних видань.

Оглядом у журналістиці вважають опис, складання підсумків, розгляд, вивчення певного виду інформації. Беручи до уваги огляд ЗМІ, найчастіше мають на увазі вивчення особливостей публікацій, літературної, творчої діяльності видань, телевізійних та радіопрограм або спосіб знайомства аудиторії із публікаціями з метою дати уявлення про їх зміст, форму.

Тематичний огляд є певним видом огляду, який призначений для висвітлення певної теми. Предметом тематичного огляду являється конкретні характеристики тематичного наповнення журналістських матеріалів.

Для нашої роботи були обрані наступні інформаційно-медійні джерела у Сполучених Штатах: щоденна газета (цифрова інтернет-версія) «The Washington Post» та щоденна газета (цифрова інтернет-версія) «The New York Times».

Зазначені інформаційні ресурси використовувалися задля дослідження тематичного огляду видань у рамках загальної теми російського вторгнення до України [12, с. 29].

«The Washington Post» – англомовна, щоденна, суспільно-ділова газета, яка має тираж 159040 примірників. Видання знаходиться на інформаційному просторі вже протягом 145 років. Воно є одним із найбільш відомих та найбільш рейтингових видань у світі, має гарну репутацію. За останній місяць на веб-сайт «The Washington Post» зайшло близько 139 мільйонів користувачів.

Варто відзначити, що на веб-сайті газети зробили окрему вкладку, яка стосується війни в Україні. Саме там і буде проводитися огляд матеріалів.

Ліва частина матеріалів на даному ресурсі мають більше інформаційний характер, проте була зроблена вкладка «Opinions», де публікуються матеріали із думками експертів та відомих журналістів. Також присутні рубрики, які мають відношення до розважально-культурних, наукових та соціально важливих питань. Наприклад: «Arts & entertainments», «Books», «Business», «Comics», «Education», «Parenting».

Постійними авторами, що охоплюють теми національної та міжнародної політики, є Бен Терріс та Дженіфер Рубін.

2.2 Аналіз веб-сайту газети «The New York Times»

«The New York Times» – англомовна щоденна суспільно-політична газета, що має тираж 1077256 примірників. Цей представник мас-медійного простору існує вже 172 роки. Також як і вище зазначений конкурент, видання знаходиться у числі найбільш рейтингових та найбільш авторитетних мас-медійних організацій. За останній місяць на веб-сайт «The New York Times» зайшло 412 тисяч користувачів.

Ця газета також має окрему вкладку про війну в Україні. Більша частина матеріалів – інформаційного характеру. Але також є окремі рубрики, на

кшталт подкастів та рубрика «Opinion», де публікуються думки експертів та гостей програм. «The New York Times» має і пізнавально-розважальний сегмент рубрик. Вони схожі на рубрики «The Washington Post».

Постійними авторами «The New York Times» є Джамель Буї (історичний контекст подій сьогодення), Девід Брукс (політика, культура та соціальні науки), Морін Дауд (американська політика, популярна культура та міжнародні справи), Девід Френч (право, культура, релігія та збройні конфлікти). Як можна побачити, ці журналісти досліджують теми внутрішньої та зовнішньої політики, соціальні проблеми та культуру.

Отже, із всього вище сказаного можна зробити висновки, що обрані інформаційні (онлайн) джерела мають вагоме значення для американської та світової журналістики в цілому. Вказані інформаційні джерела мають багату історію, дуже широку аудиторію, а її інтерес до цих видань лише з кожним роком тільки збільшується. Варто зазначити, що війна в Україні опинилась у полі зору цих медіа настільки, що для цього були створені на веб-сайтах окремі рубрики [7, с. 198].

Оскільки конфлікт продовжується, для редакцій буде особливо важливо переорієнтувати зусилля навколо пояснення його ширших наслідків. Люди здебільшого не так позитивно ставляться до новинних агенцій, які пропонують різний спектр точок зору на конфлікт та мають досить сумнівну репутацію у професійному колі журналістів та серед широкого загалу людей.

Тому і зберігається така широка аудиторія представлених у дослідженні медіа та особлива увага цих інформаційних ресурсів на перебіг російсько-української війни.

2.1.1 СПЕЦИФІКАЦІЯ ВИКОНАНОЇ РОБОТИ

2.1.2 Авторська ідея

Авторська ідея інформаційного продукту полягає у здійсненні тематичного огляду та відповідного створення добірки журналістських матеріалів провідних американських ЗМІ стосовно тематичного наповнення та особливості висвітлення подій першого дня повномасштабного вторгнення російської армії на територію України.

Для дослідження були обрані журналістські матеріали редакцій газет «The Washington Post» та «The New York Times». Ці американські ЗМІ займають перші місця у рейтингах за популярністю, мають широке коло аудиторії. Враховуючи ці фактори, можна прийти до висновку, що вище зазначені ЗМІ користуються довірою, формують громадську думку та встановлюють нові тенденції.

У нашому дослідженні були використані журналістські матеріали від 24 лютого 2022 року (23 лютого за Американським часом) – початок вторгнення росіян. Ця подія була безпрецедентною із часів Другої Світової війни. Тому варто дослідити, яким чином були висвітлені події того страшного та водночас історичного дня. Як можна буде побачити із нашого дослідження, навіть провідні світові ЗМІ перебували у стані шоку, адже ніхто не був готовий до такого.

2.1.3 Інформаційний привід та цільова аудиторія

Інформаційний привід полягає у висвітленні подій першого дня повномасштабного вторгнення росіян на територію України у провідних американських ЗМІ.

Цільовою аудиторією інформаційного продукту є:

1. студенти та науковці, що вивчають гуманітарні науки (журналістика, психологія, міжнародні відносини тощо);
2. журналісти та медіаексперти, які досліджують питання висвітлення подій Російсько-української війни в американських ЗМІ;
3. представники української влади та силових структур;
4. українські громадяни, які зацікавлені у питанні об'єктивності та порядності американських ЗМІ стосовно російської агресії.

2.1.4 Характеристика джерел фактів та інформації

Для написання роботи ми використовували такі джерела інформації (матеріали ЗМІ): новинна періодика редакцій газет «The Washington Post» та «The New York Times» за 23 лютого 2022 року за американським часом, розміщені на веб-сайтах редакцій газет. Також були взяті до уваги аудіовізуальні матеріали журналістів «The Washington Post».

2.1.5 Прогнозовані результати втілення / сфери застосування

В умовах війни та постійних підривних інформаційних акцій росіян слід вміти правильно, коректно та дотримуючись усіх професійних норм журналістики, подавати інформацію загальній аудиторії.

Створений продукт має широкий діапазон застосування в освітній та журналістській діяльності. Результати дослідження можуть бути використані при розробці лекційного матеріалу із соціолінгвістики та журналістики. Отримані результати дослідження допоможуть журналістам правильно подавати інформацію та уникати певних помилок, які можуть спотворити реальну картину подій.

РОЗДІЛ II

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОДУКТ

2.1 Аналіз матеріалів газети «The Washington Post»

Для вирішення поставлених завдань ми маємо проаналізувати інформаційне середовище заявлених представників мас-медіа у Сполучених Штатах. Ми будемо представляти для аналізу матеріали видань «New York Times» та «The Washington Post» стосовно перебігу російсько-Української війни. Точніше, ми хочемо проаналізувати опубліковані журналістські матеріали обох інформаційних агенцій за перший день повномасштабного вторгнення росіян.

Для більшої зручності і для кращого розуміння ситуації проведитимемо переклад відповідних фрагментів тексту.

Для початку варто розглянути, яким чином вище зазначені американські видання висвітлили початок повномасштабного вторгнення. Матеріали обох видань – від 24 лютого 2022.

Почнемо із «The Washington Post».

Станом на 24 лютого 2022 видання зробило цілий збірник матеріалів, які, очевидно, надходили у хронологічному порядку.

«*Reports from the front lines: Thursday, Feb. 24*», («Звіти з передової: четвер, 24 лют»).

Фактично, даний інформаційний сегмент розпочинається із стислого вступу, у якому подається загальний опис головної події того дня: «*Репортажі з місць роботи журналістів Washington Post в Україні, Росії та Східній Європі.*

У четвер Росія атакувала великі міста та військові об'єкти по всій Україні. Тисячі українців тікають з країни; деякі долають милі до польського кордону, щоб уникнути нападу Росії.

Під російські удари потрапили українських містах по всій країні. Українські чиновники кажуть, що російські війська наближаються до Києва. Журналісти Washington Post ведуть репортаж з місць подій в Україні. Ось їх звіти станом на четверга, 24 лютого».

Можна побачити, що редакція одразу вказує на збірні матеріали із різних куточків України та Європи. Даний аспект вже може говорити про оперативність надходження інформації.

«Ukrainians walk for miles to Polish border in search of safety», («Українці долають кілометрами до кордону з Польщею у пошуках безпеки»). Наступні матеріали висвітлюють тему евакуації та прибуття перших біженців на Українсько-Польський кордон та виникнення певних проблем.

«ПЕРЕХІД МЕДИКА-ШЕГИНИ (прикордонний пункт пропуску), Україна. Несучи дітей на плечах, тягнучи валізи та те, що тільки могли понести, українці, які рятувалися від нападу Росії на їхню країну, у четвер долали кілометрами до прикордонних переходів із Польщею, шукаючи безпеки за межами батьківщини.

Черги автомобілів, які ледь рухалися, тягнулися щонайменше на п'ять миль вглиб України від прикордонного пункту Медика-Шегині, що спонукало деяких розчарованих пасажирів покинути свої транспортні засоби та продовжити рух пішки. Деякі казали, що прокинулися від звуку ракет і вирішили, що нарешті настав час тікати.

«Ми не очікували, що це станеться так швидко», – сказала 22-річна Христина Спільник, яка йшла до кордону з мамою, залишивши машину на узбіччі. «Ми напружені, розгублені».

Рух транспорту був паралізований в обох напрямках. Один фермер, очевидно, роздратований тим, що люди тікають із країни замість того, щоб залишатися на місці, переїхав трактором і причепом через дорогу, щоб заблокувати виїзд автомобілям. Деякі люди казали, що просто перебуватимуть у Польщі достатньо довго, щоб оцінити ситуацію. Інші, особливо іноземці, сумнівалися, чи повернуться вони коли-небудь» [25, с. 3].

Як можна побачити, що вже у цьому фрагменті тексту наявне порушення журналістських стандартів, через відсутність точності у поданні інформації. Проте варто відмітити коментар учасниці подій Христини Спільник, але її слова не мають жодної точності, лише емоції.

«Люди сказали, що прямують до країн по всій Європі, від Німеччини до Франції та Фінляндії – скрізь, де є доступ мережі, на яку вони можуть покластися. Але багато хто сказав, що залишиться в Польщі, де вже проживає близько 2 мільйонів українців. Офіційні особи у Варшаві заявили, що влада готується до приїзду щонайменше мільйона українців». У цьому абзаці автор зазначає про наміри біженців розосередитися по всій Європі. Журналіст посилається вже на офіційних осіб у Польщі, щодо готовності прийняти людей, проте хто ці посадовці автор не уточнював.

У наступних матеріалах, журналіст подає підбірку фотографій із Українських міст, висвітлюючи загальний шок від подій.

«Photos show Ukrainians fleeing as Russia attacks», («На фото видно, як українці тікають від нападу Росії»). До цього матеріалу автор додав власний невеликий коментар, який лаконічно передав всю трагічність ситуації.

«У четвер, коли сонце зійшло над Україною, російські війська розпочали масований напад на європейську країну, бомбардуючи міста та змушуючи мешканців битися. Вони сідали в машини, щоб їхати на захід, вони бігли на вокзали, вони дивилися, як дим від російських бомбардувань піднімається в небо».

Від Києва до Харкова фотографи Washington Post знімали сцени, коли українці стикаються з новими реаліями нападів Росії по всій країні» [14, с. 4].

У наступному блоці редакція газети подає інформацію стосовно руху військових колон росіян через Український кордон та посилення на перші бойові зіткнення у Донецькій області (наявне відео із рухом техніки, проте у даний момент воно заблоковано із незрозумілих причин), і прискіпливе ставлення представників російських силових структур до співробітників редакції «The Washington Post» у Росії.

«Heavy Russian military traffic across the border from Ukraine», («Інтенсивний рух російських військових через кордон з Україною»).

«Розсош, Росія. У четвер російська військова техніка все ще рухається біля кордону з Україною. Журналіст Washington Post бачив вантажівки, бронетехніку та паливовози на трасах поблизу контрольованих сепаратистами районів українського Донбасу, де раніше повідомлялося про запеклі бої.

Транспортне сполучення на півдні Росії було порушено, оскільки влада закрила повітряний простір над 12 аеропортами вздовж кордону з Україною до 2 березня. Московські аеропорти також скасували кілька міжнародних рейсів.

Екстрені служби заявили, що організують наземні та залізничні перевезення людей, яким потрібно виїхати за межі Ростова, Воронежа, Волгограда та ряду інших регіонів, де припинено авіасполучення.

Автошляхи, що сполучають ці райони, патрулюють працівники ДАІ та прикордонної поліції. Команду «The Washington Post» на місці двічі зупиняли для перевірки документів» [21, с. 5].

У наступному блоці журналіст повідомляє про початок бойових зіткнень, заклик представників влади України стати на захист усіх бажаючих та перші втрати росіян. Як можна побачити, автор матеріалу вже посилається на конкретних урядових осіб в обличчі тодішнього міністра оборони Олексія Резнікова.

«Ukraine says Russian forces suffering casualties», («Україна заявляє про втрати російських військ»).

«Львів, Україна – Міністр оборони України Олексій Резніков заявив у четвер, що російські війська зазнали значних втрат під час нападу на Україну.

«Десятки, якщо не сотні, тіл повертаються до Росії», – сказав він у відеозверненні з Києва, не оприлюднивши доказів цієї заяви. Він заявив, що українська армія знищила шість літаків, два гелікоптери і п'ять танків.

Резніков також закликав всіх українців, які «готові взяти до рук зброю», записуватися в Збройні сили. Він зазначив, що влада спростила процедуру призову. «Візьміть тільки паспорт», – сказав він.

За даними українського прикордонного відомства, Росія атакує у кількох регіонах. Зазначається, що прикордонники разом із Збройними Силами України та іншими силами безпеки і оборони продовжують захищати Україну.

У прикордонній службі заявили, що російські війська вторглися з багатьох напрямків і обстріляли прикордонні підрозділи та блокпости з артилерії та авіації. «Зокрема, російська агресія мала місце в межах Луганської, Чернігівської, Сумської, Харківської, Житомирської, Херсонської, Одеської областей, острова Змінний та в зоні проведення ООС», – йдеться у повідомленні, маючи на увазі район проведення ООС на сході України, де діють урядові сили та ведеться боротьба з підтримуваними Москвою сепаратистами.

Пізніше представник прикордонної служби повідомив, що російські війська увійшли у Чорнобильську зону.

У москові Міністерство оборони росії заявило, що їх війська знищили 74 «об'єкти надземної військової інфраструктури» в Україні, включаючи 11 аеродромів, три командні центри та військово-морську базу, повідомляють державні ЗМІ.

Речник Міноборони рф Ігор Конашенков також повідомив, що було уражено «18 станцій радіолокації зенітно-ракетних комплексів С-300 і «Бук-М1», а також збиті український «бойовий вертоліт і чотири ударних безпілотної Bayraktar TB2» [32, с. 6].

Як можна побачити, журналіст порушив принцип точності у поданні матеріалів. Це можна помітити у поданні статистики ураженої техніки обох сторін. Особливо викликає скептицизм інформація ворожої сторони [21, с. 30].

Далі буде спроба кремлівських злочинців виправдати свою агресію по відношенню до України нарративами про наче б то «неонацистів». Вони

намагались «згодувати» власну брехню цілому світу. Автор посилається на представника кремля, описує спроби мітингів у росії, які як і очікувалось завершались нічим. Проте кремлівська влада висловила занепокоєння антивоєнними настроями та посилила відповідальність за такі прояви незгоди.

«Kremlin says Russia will not stop attacks until Ukraine is «cleansed of Nazis'», («У Кремлі заявляють, що Росія не припинить атаки, поки Україна не буде «очищена від нацистів»).

«Москва – Речник кремля Дмитро Песков заявив у четвер, що атаки Росії на Україну були «спеціальною операцією», а не війною, яка проводиться в інтересах Росії.

«Україна в ідеалі має бути звільнена, очищена від нацистів», – сказав Песков. Він визнав, що дії президента Володимира Путіна проти України «дуже тривожні» для росіян.

«Але, як пояснив президент у зверненні до росіян, все це дійсно продиктовано нашими національними інтересами і продиктовано турботою про майбутнє нашої країни», – сказав він під час щоденної прес-конференції з журналістами.

Песков заявив, що Росія зупиниться лише після досягнення своїх цілей – «демлітаризації та денацифікації» України, додавши, що таке рішення прийме Путін.

Він сказав, що Росія не в захваті від закликів Заходу до каральних санкцій, але додав: «Давайте проаналізуємо події та розглянемо наші подальші кроки, коли ці проблеми виникнуть».

У москві та восьми інших містах спалахнули кілька протестів проти війни. Щонайменше 26 осіб було заарештовано, у тому числі 13 у Москві, повідомляє правозахисний портал ОВД-Инфо, який минулого року російська влада оголосила іноземним агентом.

Після того, як довкола Червоної площі вийшли поліцейські оточення, Песков заявив, що потрібно «підвищити пильність і обережність» [15, с. 7].

Наступний матеріал знову стосується ситуації на Українсько-Польському кордоні. Журналіст описує емоції людей, як вони покинули свої домівки. Автор використовує посилання на офіційних осіб у Польщі, але знову ж таки не уточнюючи їх.

«Lines at border crossings as Ukrainians flee to Poland», («Українські біженці утворили черги на Польському кордоні»).

«Медика, Польща. У четвер на прикордонних пунктах з України до Польщі утворилися черги, коли українці шукали безпечного притулку за кордон.

Несучи рюкзаки та тягнучи валізи, постійний потік людей рухався пішки та на автомобілях на прикордонний пункт Медика-Шегині. 50-річний Віталій Коваль близько 10 днів тому разом із дружиною та двома доньками 3 та 5 років покинув власний дім у Києві та вирушив Львова. Але після нічних атак вони вирішили, що настав час покинути країну.

«Це просто жахливо, неймовірно», – сказав Віталій, відвертаючись, щоб стримати сльози. «Це 21 століття. Чому?»

Він сказав, що інші люди, які вирушили пізніше, застрягли на дорогах. «Я в шоці», – сказала його дружина Олександра, додавши, що це ще не кінець. Вони планували виїхати до друзів на Кіпр.

Офіційні особи у Варшаві заявили, що влада готується прийняти у Польщі близько 1 мільйона українців. Українці можуть перетинати кордон без візи, а в Польщі вже проживає близько 2 мільйонів українців.

24-річний Іван Юрочко йшов пішки, маючи при собі лише маленький рюкзак. Зі Львова він виїхав близько третьої години ночі. «Не встиг зібрати речі», – сказав він. «Це виглядає дуже небезпечно і некомфортно, а зараз просто абсолютна невідомість».

Він планував залишитися з колегами в прикордонному місті; його мати та інші члени родини вирішили залишитися в Україні. За його словами, багато людей не мають фінансових можливостей виїхати. «У мене є вибір», – сказав він. «Дякувати Богу».

«Іноді у мене виникає емоційний зрив, я просто плачу», – додав він. «Я не знаю, чи повернуся в Україну».

Далі буде офіційна заява представників силових структур, стосовно видачі зброї для людей, що мають досвід військової служби чи служби у інших державних силових структурах для готовності дати бій російським загарбникам та забезпечення правопорядку у містах. Автор посилається на пост на офіційній сторінці у Фейсбук Національної поліції України [26, с. 8].

«Police will issue weapons to veterans «who are ready to protect Ukraine», («Поліція видасть зброю ветеранам, «які готові захищати Україну»).

«Київ, Україна – Ветеранам міліції та інших служб внутрішньої безпеки, які бажають боротися з російськими військами та охороняти порядок, видадуть зброю, оголосила національна поліція країни через кілька годин після нападу на Україну, організованого президентом Росії Володимиром Путіним.

Зброю, як йдеться у повідомленні на сторінці Нацполіції у Facebook, отримають ті ветерани, «які готові захищати Україну», а процес отримання зброї «буде максимально спрощений через агресію» Росії.

Видача зброї також «має на меті посилити діяльність українських правоохоронних органів», йдеться в повідомленні.

Очікується, що зброю роздадуть у четвер у Києві та Харкові, де прогрімлі численні вибухи, і зростає занепокоєння щодо введення російських сухопутних військ у місто найближчими годинами. Розподіл зброї, ймовірно, також відбуватиметься в інших районах через загрозу вторгнення до міст російських військ.

Правоохоронці закликають громадян повідомляти про підозрілих осіб та різного роду об'єкти, які перебувають в їхній місцевості, для таких повідомлень створено спеціальну телефонну лінію.»

Далі журналіст вказує, що через біженців із Києва утворилися багатокілометрові затори на головних автомагістралях країни. Люди ховаються у метро від ракетних ударів [28, с. 9].

Компанія «Uber» незважаючи на хаос та небезпеку продовжувала надавати свої послуги піклуючись про клієнтів. Журналіст посилається на офіційні повідомлення компанії та опубліковані відео самих людей, на яких фіксується рух величезних піших та автоколон наших біженців. Також має місце повідомлення урядів різних країн для їх громадян в Україні залишатися на місцях та не пересуватися країною у найближчі декілька годин.

«Traffic stretches for miles as many flee Kyiv, others take shelter», («Затори розтягуються на милі, тому що багато тікають з Києва, інші шукають притулку»).

«Київ. Головні дороги зі столиці України були заблоковані через інтенсивний рух у четвер, коли люди намагалися втекти зі столиці, а додаток для поїздок «Uber» повідомляв своїм користувачам, що послуга «буде доступна, де це можливо», незважаючи на загрозу нових ракетних ударів.

Кадри, поширені в соціальних мережах, показали, що черги тягнуться на милі в далечінь, коли розгортається справжня криза та лунають сирени.

«Пам'ятайте, що ви можете скасувати поїздку у будь-який час, якщо ви вважаєте, що умови небезпечні для руху», – заявили представники компанії «Uber» у четвер в електронному листі користувачам, у якому йшлося про дотримання офіційних вказівок у разі надзвичайної ситуації.

На станціях метро кілька людей зібралися під землею, тримаючи своїх дітей і речі поруч, коли в ключових містах лунали сирени та вибухи.

Інші намагалися придбати автобусні та залізничні квитки на головному залізничному вокзалі міста – деякі люди мали бажання вирушити а би куди, – оскільки вони відчайдушно шукали безпеки.

Уряди, включно зі Сполученими Штатами та Ірландією, закликали своїх громадян в Україні «сховатися на місцях», а МЗС Ірландії наказало тим, хто знаходиться там, «не пересуватися країною в найближчі години.»»

Російська влада знову намагається брехати усьому світу через іноземні інформаційні агенції, називаючи жертв агресії «інсценуванням». Автор

посилається на речника російського Міноборони Ігоря Конашенкова. Зазначається, що вибіркові удари – звична практика для росіян [23, с. 10].

«Russia's military claims videos of civilian casualties in Ukrainian cities «staged»», («Російські військові стверджують, що відео жертв серед мирного населення в українських містах «інсценовані»).

«Москва – Речник російського міністерства оборони Ігор Конашенков заявив у четвер, що відео жертв цивільного населення в Україні під час російських атак були «інсценованими».

«Їхня мета – звинуватити Росію в нібито невибіркових і непропорційних ударах з метою залякування мирного населення і трансляція на західних телеканалах», – сказав Конашенков.

Російська армія має історію невибіркових військових ударів по цивільних районах, зокрема під час війни 1994-96 років проти Чечні, коли військові бомбардували столицю регіону, Грозний, і багато міст та сіл, спричинивши масові жертви.

У громадянській війні у Сирії правозахисна група «Syrian Observatory for Human Rights», моніторингова група, що базується в Британії, повідомила, що російські авіаудари спричинили тисячі жертв серед цивільного населення після того, як президент Росії Володимир Путін втрутився у 2015 році, відповідаючи на запит президента Сирії Башара аль- Асада.

Російські військові заявили в четвер, що цілями були військова інфраструктура, а не цивільне населення.»

Журналіст оповідає реальні історії людей із Харкова, як вони зустріли війну. Описується, як люди намагаються виживати, чекати та не втрачати глузду у вирі подій. Автор посилається на слова жителів Харкова. Не зважаючи ні на що, люди не втрачають надії, хоча відчувається страх невідомості [16, с. 11].

«You need to get up, the war has started» – voices from Kharkiv», («Треба вставати, почалася війна» – голоси з Харкова»).

«Харків, Україна – Після ранкових звуків вибухів на околицях міста харків'яни, які досі скептично ставилися до заяв Заходу про те, що російська агресія прийде у їхні будинки, люди почали робити справи, які вони все відклали.

Черги на АЗС становили понад 10 автомобілів. Люди ходили містом з валізами та пакетами з продуктами, запасаючись товарами першої необхідності. Незважаючи на те, що місцева влада закликала людей залишатися вдома і закрила школи та офіси, багато хто пішов просто до банкомату.

Одна молода жінка, яка стояла у черзі за паливом у центрі міста, сказала, що вибухом повилітали вікна у її квартирі.

«Мені прямо перед цим подзвонив мій хлопець і сказав: «Тобі треба вставати, почалася війна», – розповіла 18-річна Христина Німенко. «Тепер ми прийшли отримати паливо для автомобіля, щоб бути готовими до всього».

«Ми просто хочемо миру», – додала вона.

Для Агнії та Еміля Нкойок та їхньої 5-місячної доньки гучні звуки за вікном спонукав їх вирушити до міста та пошукати укриття у системі метро. Але вони не побачили, що там хтось ховається, тож погуляли зі своїм бульдогом і спробували оцінити реакцію інших.

«Я засмучений тим, що уряд нічого не каже», – сказав Еміль. Агнія та її донька Емілі Грейс планували вилетіти вранці у п'ятницю, але тепер не знають, що вони будуть робити зараз, коли повітряний простір закрито.

Німенко повідомила, що планує зустрітися з родиною у четвер, щоб обговорити плани, але «у будь-якому випадку ми залишимося в Україні».

«Ми залишимося вдома, тому що ми з України», – сказала вона.»

Росіяни вчергове намагаються підло та цинічно брехати і виправдатися перед усім цивілізованим світом, говорячи про «удари лише по військовим об'єктам України» [19, с. 12].

«Russian military says airstrikes hit Ukrainian military targets only», (Російські військові кажуть, що авіаудари завдавали лише по українським

військовим цілям). Зазначається про ту ж саму стратегію брехні, яку росіяни використовували у Чечні. Автор посилається на заяву Міноборони Росії.

Варто зазначити, що журналіст використав неперевірену заяву, а також свідомо чи несвідомо, вживання російського наративу, назвавши (не уточнюючи особи) лідера якогось донецького сепаратиста *«ополченцем»*. Тобто йде порушення принципів точності та підміни понять [6, с. 62].

«Москва. Коли Москва вранці в четвер завдала масованих авіаударів по Україні, російські військові заявили, що її збройні сили завдали ударів по військовій інфраструктурі.

Військові заявили, що цивільне населення та військові, які здалися, не були об'єктом нападу, і вони не надали жодних доказів.

Військові зробили свою першу заяву після ранкового звернення президента Володимира Путіна, в якому оголосили про штурм, заявивши, що Україна є загрозою для Росії.

«Високоточна зброя виводить з ладу тільки військову інфраструктуру, об'єкти протиповітряної оборони, військові аеродроми, авіацію Збройних Сил України», – йдеться в повідомленні Міноборони.

Росія висувала подібні заяви під час своєї військової операції у Чечні в 1994-96 роках, коли вона бомбила міста та села, щоб придушити сепаратистське повстання.

Також у четвер підтримуваний Росією лідер ополчення в самопроголошеній Донецькій народній республіці заявив, що взяв під свій контроль два українських села, Вікторівку та Богданівку, на південь від Донецька.»

Журналіст подає інформацію про зафіксовані ракетні удари по всій території України, включаючи західні регіони. Журналіст посилається на заяви Генерального Штабу ЗСУ [17, с. 13].

Знову допускається порушення принципів точності. Автор сам вказав, що статистичні дані враженої ворожої техніки перевірити неможливо.

«Ukraine reports Russian attacks across the country, including in the west», («Україна повідомляє про завдання ударів Росією по всій країні, зокрема на заході») [29, с. 14].

«Київ, Україна. За даними сил оборони України, близько 9 ранку у четвер, приблизно через чотири години після початку вторгнення до України, російські війська атакували українські військові об'єкти в; площа завданих ударів дорівнює розмірам штату Техас.

Інтенсивні обстріли вразили українські військові підрозділи на сході, ракети та бомби впали на кілька аеродромів, у тому числі на головний міжнародний аеропорт за межами столиці Київ – Бориспіль. Інші військові об'єкти також були мішенями, що, як здавалося, було спробою значно послабити військову інфраструктуру України.

«Одночасно агресор розпочав обстріли території та населених пунктів України вздовж державного кордону», – йдеться у повідомленні Генштабу ЗСУ. «Сили оборони країни знаходяться у повній бойовій готовності. Вони зайняли бойові пости і тримають оборонні позиції».

У другій заяві військові заявили, що їхні військово-повітряні сили відбили російську атаку, збивши п'ять російських літаків і гелікоптер на Донбасі на південному сході України, одному з основних театрів розгортання конфлікту.

Звіт неможливо було перевірити незалежно. Військові також заявили, що повідомлення ЗМІ про висадку російських військ на півдні Одеси не відповідають дійсності.

Державна служба з надзвичайних ситуацій України повідомила про кілька нападів Росії далеко від спірних східних регіонів, зокрема обстріл аеродрому в місті Луцьк на північному заході, вогонь, що охопив військові склади у центральній частині країни, та обстріл військової частини в с. Кам'янка Бузька, що на заході Львівщини.»

Заключна публікація даного блоку матеріалів повідомляє про зафіксовані звуки вибухів поблизу Харкова та прилеглих територій. Деякі

містяни віднеслись легковажно до ситуації, що починала свій розвиток [21, с. 15].

«Distant booms heard in Kharkiv, Ukraine's second-largest city» («У Харкові, другому за величиною місті України, чути віддалені вибухи»).

«Харків, Україна – Відразу після того, як президент Росії Володимир Путін закінчив свою промову, оголосивши військові дії проти України, у Харкові, другому за величиною місті України, яке знаходиться в 50 милях від кордону з Росією, можна було почути віддалені звуки вибухів.

Незрозуміло, що спричинило вибух або які цілі були вражені.

Російські війська, танки та ракетні установки скупчилися в Белгороді, російському місті за 90 хвилин їзди від центру Харкова. Це російськомовне місто, яке довго вважалося ціллю повномасштабного вторгнення Москви.

Президент України Володимир Зеленський оголосив воєнний стан, – повідомляє український урядовець.

Коли сонце зійшло, деякі люди в місті відреагували збентежено. В одному готелі співробітник запитав гостя, що відбувається. Сказавши, що це, ймовірно, російське вторгнення, вона вилаялася.

«Я не дивлюся новини», – сказала вона.

Біля готелю мати з дитиною зібрали автомобіль, щоб виїхати з Харкова. У метро ходили пасажери з валізами, люди стояли у черзі біля автомату для води у центрі міста.»

Отже, із всього вище сказаного можна зробити висновки, що при висвітленні подій першого дня війни редакція газети «The Washington Post» «тримала руку на пульсі.» Новини публікувалися дуже оперативно. Більшою мірою самі журналісти «The Washington Post» стали свідками подій. Увага журналістів була сконцентрована на звичайних людях, їх переживаннях та проблемах, що виникли із початком вторгнення росіян.

Під час аналізу матеріалів були помічені деякі порушення точності. Але це все можна пояснити, що початок повномасштабного вторгнення було безпрецедентним порушенням світового ладу, який сформувався після Другої

Світової війни. Треба врахувати той факт, що події першого дня війни розвивалися дуже стрімко. Людей нашої країни та взагалі усю цивілізовану світову спільноту охопив шок. Десь вже почалися перші бойові зіткнення. Можемо пояснити це тим, що у журналістів не було часу на перевірку достовірності інформації, тому й помітне деяке порушення журналістських стандартів.

2.2 Аналіз матеріалів газети «The New York Times»

24 лютого 2022 на сайті газети «The New York Times» провідне місце зайняли матеріали про початок вторгнення російської армії на територію України. У цьому підрозділі ми проведемо аналіз публікацій газети «The New York Times» за той трагічний для усіх нас день.

Отже, все починається із загальної публікації про початок повномасштабного вторгнення росіян до України.

«War in Ukraine. Russia has launched a major invasion. Here's the latest», («Війна в Україні. Росія здійснила масштабне вторгнення. Ось останнє»).

«Почалася найзначніша європейська війна за майже 80 років.»

Сьогодні рано вранці в Україну російські війська перейшли кордон, а російські літаки та ракетні установки атакували українські міста та аеропорти. Атаки охопили більшу частину країни, далеко за межами прикордонних громад, де роками тривали спорадичні бої між націями.

Влада України назвала це «повномасштабним вторгненням із різних напрямків».

Вибухи було чути у Києві, столиці, а також у понад десятку інших міст. В аеропорту під Києвом ракети обстріляли припарковані українські винищувачі. До південного портового міста Одеси з моря прибули російські війська. У Луцьку – на північному заході України, ближче до Польщі, ніж до Росії – також повідомлялося про вибухи.

Українці кинулися ховатися на автобусних станціях та станціях метро. У Києві люди збирали машини і чекали в довжелезних чергах на виїзді із міста. На сході України черги утворилися біля банкоматів та АЗС.

«Це паніка, ти не бачиш?» Про це Євгеній Балай розповів кореспонденту «The Times» Майклу Швірцу, вказуючи на чергу стурбованих українців, які стояли біля закритого банку в Слов'янську, на сході країни. «Вони отримали саме те, що хотіли, ті, хто з іншого боку, паніку та дестабілізацію», – сказав він.

«Ми прожили вісім років нескінченної війни», – заявила «The Times» жінка, яка керує банком крові на сході України. «Нема куди тікати. Вся Україна вибухає».

Як можна побачити, автор коротко описав перебіг перших годин війни. Автор навіть зробив посилання на декількох людей, які заявили про свій важкий психологічний стан. У першій частині даної публікації було помічено факт порушення точності інформації у фрагменті де повідомляється про начебто «російський десант» в Одесі. Хоча ми знаємо що то було неправдою (навмисною чи ненавмисною) [25, с. 1].

Далі автор тезово зробив короткий опис реакцій світової спільноти та українських уповноважених осіб.

Світ мобілізувався навколо України. Хоча певні країни трималися більш нейтральної позиції щодо початку повномасштабної війни в Україні. Українські дипломати заявили про невідворотності покарання для воєнних злочинців. Автор посилається на думки постійних експертів у редакції «The Times». Вони в один голос заявляють, що Путін зробив величезну та невиправну помилку.

«Деталі:

Володимир Путін, російський президент, назвав вторгнення «спеціальною військовою операцією», а не війною, і Росія заявила, що цивільне населення не буде атаковано. Але Путін неодноразово брехав напередодні вторгнення, і було незрозуміло, чи мали ці коментарі якесь значення.

За словами керівника московського бюро «The Times» Антона Трояновського, Міністерство оборони Росії заявило, що вивело з ладу всю українську ППО та авіабази приблизно о 8 ранку за місцевим часом. (Україна на сім годин випереджає Нью-Йорк.)

Путін попередив інші країни, що втручання у вторгнення призведе до «таких наслідків, яких ви ніколи раніше не відчували у своїй історії». Деякі аналітики задавалися питанням, чи така позиція дорівнює загрозі застосування ядерної зброї.

Незадовго до сьомої години ранку за місцевим часом президент України Володимир Зеленський оголосив воєнний стан і попросив людей залишатися вдома та зберігати спокій.

Українські сили збили шість російських винищувачів і гелікоптер під час інтенсивних боїв за контроль над містами, повідомив високопоставлений український військовий. Українські війська також стверджують, що на даний момент відбили наступ росіян на два великі міста: Чернігів, на півночі поблизу Білорусі, і Харків, на північному сході поблизу кордону з Росією.

Президент Байден засудив «неспровокований і невиправданий» напад, назвавши його «навмисно спланованою війною, яка призведе до катастрофічних втрат людей і людських страждань». Він сказав, що сьогодні оголосить про «суворі санкції» проти Росії.

І демократи, і республіканці на Капітолійському пагорбі закликали США підтримати Україну. «Якщо Путін не заплатить нищівну ціну за цей проступок, наша власна безпека незабаром опиниться під загрозою», – сказав сенатор Кріс Мерфі, демократ від Коннектикуту. Сенатор Тед Круз, республіканець від Техасу, сказав: «США будуть підтримувати наших українських союзників», продовжуючи надавати допомогу, і притягнуть Путіна до відповідальності. (Ось пояснення республіканської напруженості щодо України.)

НАТО проведе екстрене засідання сьогодні вранці, повідомляє «The Times» Стівен Ерлангер. «НАТО зробить усе можливе, щоб захистити всіх

союзників», – заявив Єнс Столтенберг, генеральний секретар НАТО. Україна не є членом НАТО, але її зростаюча близькість до США та Західної Європи розлютила Путіна.

Поки Путін заявляв про вторгнення, Рада Безпеки ООН збиралася на екстрене засідання. Це призвело до чудової сцени, як дипломати відреагували на цю новину. «Немає чистилища для військових злочинців», – сказав посол України своєму російському колезі. «Вони йдуть прямо в пекло, пане посол».

Уряд Китаю намагався зберігати делікатне балансування в умовах кризи, повторюючи заклики до дипломатії, а також схвалюючи імпорту російської пшениці, що могло б пом'якшити вплив західних санкцій.

На світових ринках ціна на нафту підскочила вище 100 доларів за барель. Азійські фондові індекси впали приблизно на 3 відсотки о 6:20 ранку за східним часом.

Деніел Дейл із CNN склав список журналістів в Україні.

Ось пояснення передумови конфлікту – і нещодавній ранковий інформаційний бюлетень про те, чому ця війна відрізняється від інших сучасних війн у Європі.

Багато росіян відчують глибоку тривогу з приводу того, що йдуть на війну.

У «Times Opinion» Річард Гаас пише: «Захід має показати Путіну, наскільки він помиляється, вибираючи війну.»

Враховуючи той факт, що у зазначених вище матеріалах журналіст посилається на думку певного експерта (підпункт «Деталі»), а саме Річарда Хасса (президент Ради з міжнародних відносин), то варто проаналізувати матеріали, що були ним опубліковані [25, с. 2].

Річард Хасс наголошує на безпрецедентному, нахабному та жорстокому порушенні усіх можливих міжнародних нормативно-правових норм, включно порушення кордонів суверенної країни. Пан Хасс проводить аналітику подій, що розгортаються дуже швидко. Автор наголошує на тому, що кремлівські злочинці проводять «війну за вибором.» Простіше кажучи – це

війна, що немає жодного сенсу. Як і будь яка інша війна. Зазначається, що світова спільнота має посилити економічні санкції проти Росії, особливо на стратегічному для неї напрямку – енергетика. У свою чергу, Сполучені Штати та Європейські країни мають вести переговори та впроваджувати співпрацю із Китаєм, щоб випередити у цьому росіян. В загалі, дана публікація розрахована більше для американських офіційних осіб. Вона має рекомендаційний характер і дає поради щодо дій для американського уряду.

При цьому автор не вірив в успіх України як і багато хто у світі на початку повномасштабного вторгнення. Річард Хосс визнає, що Путін приречений на провал, бо жодна в історії війна «за вибором» не мала успіху. З часом, агресор почне стикатися із цілим комплексом перешкод. Як то економічні, логістичні, дипломатичні тощо [18, с. 3].

«The West Must Show Putin How Wrong He Is to Choose War», («Захід має показати Путіну, наскільки він помилявся, обираючи війну»).

«Цей момент настав після протистояння, яке тривало місяцями. Вторгнення Росії в Україну триває.»

У середу президент Володимир Путін заявив, що прийняв рішення про проведення «спеціальної військової операції» на сході України. Раніше цього тижня він наказав своїм військовим увійти у два регіони на сході України, спростувавши заяву, яку часто повторюють російські офіційні особи, що він не мав наміру вторгтися. Окрім акту агресії, це є грубим порушенням основного правового принципу, що міжнародні кордони не можна змінювати силою та що суверенні країни вільні приймати власні рішення.

Це також необґрунтовано. Існує два типи війни: війни за необхідності, для захисту життєво важливих національних інтересів і з використанням військової сили як останнього засобу, такі як Друга світова війна та війна в Перській затоці 1991 року; і війни за вибором – збройні інтервенції, взяті або за відсутності життєво важливих національних інтересів, або незважаючи на наявність варіантів, які не передбачають використання

військової сили. До цієї категорії належать війни у В'єтнамі, Іраку та, після обмеженої початкової фази, в Афганістані.

Конфлікт, спричинений Путіним, однозначно, є війною за вибором. Виправдання російського президента не витримують жодної критики: не було і немає консенсусу щодо вступу України в НАТО в наступному десятилітті чи пізніше. Жодної загрози для етнічних росіян в Україні не було і немає. А Сполучені Штати та НАТО висловили свою відкритість до обговорення домовленостей про європейську безпеку, які враховують законні інтереси Росії.

Натомість Путін обирає шлях війни. Це вимагає рішучої, вичерпної відповіді Заходу. Війна за власним вибором пана Путіна вимагає необхідної відповіді.

Захід має прагнути покарати Росію та стримати її від подальшої агресії. Призупинення Німеччиною газопроводу «Північний потік-2» є вагомим початком, як і фінансові санкції, спрямовані проти двох російських банків і суверенного боргу Росії, про які президент Байден оголосив у вівторок. Повинні бути взяті додаткові цілеспрямовані заходи, і військовий потенціал як України, так і НАТО, особливо в країнах, близьких до Росії, має продовжувати зміцнюватися. Путін повинен зрозуміти, що кроки, які він уже зробив, матимуть значні наслідки.

Але якщо російське втручання є прелюдією до спроби встановити контроль над усією Україною та усунути її уряд, як це, ймовірно, і станеться, Сполучені Штати та їхні союзники по НАТО повинні піти набагато далі. Тоді метою має бути розширення підтримки України – військової, розвідувальної, економічної та дипломатичної – до такого рівня, щоб значно збільшити витрати на будь-яку російську окупацію.

Це має бути можливим, не в останню чергу тому, що приблизно 190 000 російських військових і підтримувані Росією сепаратистські сили, які знаходяться в Україні, навряд чи зможуть легко заспокоїти країну розміром і населенням України. Для Росії витрати вже будуть великими. Незважаючи

на те, що санкції далеко не панацея, санкції проти ширшого кола людей і фінансових установ, близьких до Путіна та критично важливих для економіки Росії, можуть підняти їх ще вище – як і збільшення видобутку нафти та газу в Сполучених Штатах і на Близькому Сході. Найкращою санкцією було б усунення кремлівської подушки високих цін на енергоносії, які довгий час були надприбутком для уряду.

Сполучені Штати також повинні продовжувати оприлюднювати свої розвіддані, які проливають світло на наміри Росії зіпсувати сюрпризи. Традиційні та соціальні медіа, які мають потенціал для охоплення російських журналістів і громадянського суспільства, повинні протистояти наративу Кремля. І оприлюднення того, що відбувається в Україні, мають дійти до світу, не залишаючи жодних сумнівів у жертвах невинних життів, спричинених авантюризмом Путіна.

На більш стратегічному рівні Сполучені Штати повинні спробувати віддалитися між Китаєм і Росією. Це не станеться миттєво, але адміністрація Байдена повинна активізувати свою приватну дипломатію з Китаєм, висвітлюючи економічні та стратегічні ризики – включаючи фінансове покарання та зростання антикитайських настроїв на Заході – тісно пов'язаних із Китаєм та агресивною Росією. Зараз також буде вдалий час для відновлення стратегічного діалогу на високому рівні з Китаєм і пошуку питань, скажімо, щодо Афганістану та зміни клімату, у яких обидва уряди могли б співпрацювати.

На міжнародній арені урядам усіх країн слід перешкоджати Росії у визнанні незалежності двох українських регіонів. І Україна та її друзі повинні донести свої аргументи не лише до Ради Безпеки ООН, а й до Генеральної Асамблеї, де Росія не має права вето. Більше того, європейські уряди повинні підготувати свою громадськість до значного збільшення кількості біженців, які втікають з України, і обґрунтувати, чому їм необхідно підтримати. І громадян Європи та Сполучених Штатів необхідно попередити про

потенційні кібератаки та нестачу енергії. Зіткнутися з Росією не буде безболісно.

Але історія воєн за вибором пропонує деяку корисну перспективу. Хоча багато починають добре, більшість – особливо амбітні – закінчують погано. Країни, які втручаються, схильні недооцінювати труднощі перемоги або перетворення успіхів на полі бою в тривалі досягнення. Поступово ті, хто вдома, втомлюються від того, щоб брати на себе зростаючі витрати, пов'язані з досягненням недосяжних цілей. Вторгнення Радянського Союзу в Афганістан, яке почалося в 1979 році, тривало десятиліття і завдало серйозної шкоди авторитету держави, є яскравим прикладом.

Проте Путін сповнений рішучості підірвати європейську стабільність. Як і інші до нього, він починає війну вибору, вірячи, що вигоди переважать витрати. Сполучені Штати та їхні партнери мають довести, що він сильно помилився у своїх розрахунках»

Наступні матеріали знову присвячуються величезній помилці Путіна. Це думки Мадлен Олбрайт. Дана публікація була оформлена напередодні повномасштабного вторгнення. Буквально за одну добу. Дана публікація має аналітичний характер.

Доктор Олбрайт обіймала посаду державного секретаря США з 1997 по 2001 рік. На жаль, пані Олбрайт померла 23 березня 2022 року.

Пані Олбрайт, яка була знайома із кремлівським злочинцем, зазначає, що Путін приречений на повний провал, бо вихованець Радянського Союзу, послідовник авторитаризму Сталіна із претензіями на світове панування не матиме успіху перед об'єднаним альянсом цивілізованих Західних країн демократії. Путін робить величезну помилку яку колись зробив Радянський Союз під час вторгнення до Афганістану. Кремлівський злочинець просто загоне Росію до світової ізоляції.

У свою чергу, Мадлен Олбрайт визнає, що Захід вже почав супротив Кремлю. Пан Байден чітко дав зрозуміти, що за будь-яку агресію буде

неминуча розплата і Росія не утримається на ногах навіть із підтримкою Китаю. Але, чи достатній супротив – питання відкрите [8, с. 1].

«Putin Is Making a Historic Mistake» («Путін робить історичну помилку»).

«На початку 2000 року я стала першим високопоставленим чиновником США, який зустрівся з Володимиром Путіним у його новій якості виконуючого обов'язки президента Росії. Тоді ми в адміністрації Клінтона знали про нього небагато – лише те, що він починав свою кар'єру в КГБ. Я сподівалася, що ця зустріч допоможе мені надати оцінку цій людині, що його раптове підвищення може означати для американо-російських відносин, які погіршилися під час війни у Чечні. Сидячи за маленьким столиком навпроти нього в Кремлі, я відразу була вражена контрастом між паном Путіним і його пишим попередником Борисом Єльциним.

У той час, як пан Єльцин умовляв, висловлювався та лестив, Путін говорив неемоційно та без акцентів про свою рішучість відродити російську економіку та придушити чеченських повстанців. Летячи додому, я записувала свої враження. «Путін маленький і блідий, – написала я, – такий холодний, ніби майже рептилія». Він стверджував, що розуміє, чому Берлінська стіна повинна була впасти, але не очікував, що весь Радянський Союз розпадеться. «Путін збентежений тим, що сталося з його країною, і сповнений рішучості відновити її велич».

Останніми місяцями мені згадували ту майже тригодинну зустріч з Путіним, коли він скупчував війська на кордоні із сусідньою Україною. Після того, як у дивному телевізійному зверненні назвав українську державність фікцією, він видав указ про визнання незалежності двох контрольованих сепаратистами регіонів України та введення туди війська.

Ревізіоністське й абсурдне твердження Путіна про те, що Україна «повністю створена Росією» і фактично вкрадена у Російської імперії, цілком відповідає його спотвореному світогляду. Мене найбільше тривожить: це була його спроба створити привід для повномасштабного вторгнення.

Якщо він вторгнеться, це буде історична помилка.

За 20 з гаком років після нашої зустрічі Путін проклав свій курс, відмовившись від демократичного розвитку заради підручника Сталіна. Він зібрав собі політичну та економічну владу – кооптував або знищив потенційну конкуренцію – водночас намагаючись відновити сферу домінування Росії через частини колишнього Радянського Союзу. Як і інші авторитаристи, він прирівнює власний добробут до добробуту нації та опозиції до зради. Він упевнений, що американці відображають як його цинізм, так і його жагу до влади, і що у світі, де всі брешуть, він не зобов'язаний говорити правду. Оскільки він вважає, що Сполучені Штати домінують у власному регіоні силою, то у такому випадку Росія має таке ж право.

Путін роками намагався покращити міжнародну репутацію своєї країни, розширити військову та економічну могутність Росії, послабити НАТО та розділити Європу (при цьому вбиваючи клин між нею та Сполученими Штатами). В цьому всьому фігурує Україна.

Замість того, щоб торувати шлях Росії до величі, вторгнення в Україну забезпечило б Путіну ганьбу, залишивши його країну в дипломатичній ізоляції, економічно скаліченій і стратегічно вразливій перед обличчям сильнішого, об'єднанішого західного альянсу.

Він уже ініціював це, оголосивши в понеділок про своє рішення визнати два сепаратистські анклавні в Україні та відправити російські війська як «миротворців». Тепер він зажадав, щоб Україна визнала претензії Росії на Крим і відмовилася від своєї передової зброї.

Дії Путіна спровокували масові санкції, які будуть лише посилюватися, якщо він почне повномасштабний напад і спробує захопити всю країну. Це знищило б не лише економіку його країни, але й його тісне коло корумпованих друзів, які, у свою чергу, могли б кинути виклик його лідерству. Те, що, безперечно, буде кривавою та катастрофічною війною, виснажить російські ресурси та коштуватиме життя росіянам, водночас створивши терміновий стимул для Європи скоротити свою небезпечну залежність від російської

енергетики. (Це вже почалося після того, як Німеччина припинила сертифікацію газопроводу «Північний потік-2»).

Такий акт агресії майже напевно змусить НАТО значно посилити свій східний фланг і розглянути можливість постійного розміщення сил у країнах Балтії, Польщі та Румунії. (Президент Байден заявив у вівторок, що перекидає додаткові війська до Балтії.) І це призведе до запеклого збройного опору України за сильної підтримки Заходу. Двопартійні зусилля вже тривають для розробки законодавчої відповіді, яка включала б посилення постачань летальної зброї Україні. Це було б далеко не повторення російської анексії Криму в 2014 році; це буде сценарій, який нагадуватиме злощасну окупацію Афганістану Радянським Союзом у 1980-х роках.

Пан Байден та інші західні лідери чітко дали зрозуміти це в ході раунду за раундом шаленої дипломатії. Але навіть якщо Захід якимось чином зможе стримати пана Путіна від тотальної війни – що зараз далеко не гарантовано, – важливо пам'ятати, що його обраним викликом є не шахи, як дехто припускає, а радше дзюдо. Ми можемо очікувати, що він наполегливо шукатиме шанс збільшити свій вплив і завдати удару у майбутньому. Сполучені Штати та їхні друзі будуть вирішувати відмовити йому в такій можливості, підтримуючи сильний дипломатичний тиск і збільшуючи економічну та військову підтримку України.

Хоча Путін, з мого досвіду, ніколи не визнає помилки, він показав, що може бути терплячим і прагматичним. Він також усвідомлює, що поточне протистояння зробило його ще більш залежним від Китаю; він знає, що Росія не може процвітати без зв'язків із Заходом. «Звичайно, я люблю китайську їжу. Це весело користуватися паличками», – сказав він мені під час нашої першої зустрічі. «Але це просто дрібниці. Це не наш менталітет, який є європейським. Росія має бути міцною частиною Заходу».

Путін повинен знати, що друга холодна війна не обов'язково піде на користь Росії – навіть з її ядерною зброєю. Сильних союзників США можна

знайти майже на кожному континенті. Тим часом серед друзів Путіна є такі люди, як Башар аль-Асад, Олександр Лукашенко та Кім Чен Ин.

Якщо Путін відчуває себе загнаним у кут, він має звинувачувати лише себе. Як зазначив пан Байден, Сполучені Штати не мають бажання дестабілізувати чи позбавити Росію її законних прагнень. Ось чому адміністрація та її союзники запропонували брати участь у переговорах з Москвою щодо відкритого кола питань безпеки. Але Америка повинна наполягати на тому, щоб Росія діяла відповідно до міжнародних стандартів, застосованих до всіх країн.

Путін і його китайський колега Сі Цзіньпін люблять стверджувати, що зараз ми живемо в багатоплярному світі. Хоча це само собою зрозуміло, це не означає, що великі держави мають право розділяти земну кулю на сфери впливу, як це робили колоніальні імперії багато століть тому.

Україна має право на свій суверенітет, ким би не були її сусіди. У сучасну епоху великі країни приймають це, і Путін також повинен це прийняти. Це звернення, яке лежить в основі нещодавньої західної дипломатії. Він визначає різницю між світом, яким керує верховенство права, і світом, який не підпорядковується жодним правилам»

У наступних матеріалах автор зазначає на стурбованість росіян війною в Україні. Матеріали були також опубліковані 23 лютого 2022. Вони мають аналітичний характер.

«Many Russians Feel a Deep Unease Over Going to War» (Багато росіян відчують глибоку стурбованість через війну).

Автор посилається на декількох росіян та відомих опозиціонерів кремлівському режиму. Усі вони відчують розгубленість та сором за дії кремлівських злочинців і стверджують одне і теж саме: кремлівська влада почала війну через свої хворі амбіції, цілком забувши про людей.

При цьому щось змінити вони не в силах, бо супротив російській владі має одиничний характер та найчастіше дані дії проводяться однією людиною.

Бунтівників одразу заарештовують за «антивоєнні або екстремістські» настрої [35, с. 1].

Як зазначає автор, проблема полягає в тому, що представники старого покоління досі живуть минулим, сумуючи за створеним радянською пропагандою образом «непохитності та престижу» Радянського Союзу.

Водночас молоде покоління розуміє, що втрачає єдину можливість на потенційне нормальне життя, але навіть за цих обставин більшість з них проявляє пасивність або і зовсім байдужість, бо їх залякали, а бунти одразу придушуються, як у Санкт-Петербурзі.

«Після кількох місяців спростування американських попереджень про те, що Володимир Путін готується вторгнутися в Україну, росіяни тепер розуміють, що «це не гра».

Москва – На початку цього тижня Світлана Козакова, чекаючи своїх друзів на чудово озеленому бульварному кільці Москви, зізналася, що провела безсонну ніч. Вона продовжувала перевіряти новини на своєму телефоні після образливої промови президента Володимира В. Путіна до нації у понеділок, у якій майже погрожував Україні війною.

«Справи будуть дуже, дуже невизначеними, – сказала вона, – і, швидше за все, дуже сумними».

Місяцями росіяни всіх політичних мастей відмахувалися від американських попереджень про те, що їхня країна може незабаром вторгнутися в Україну, відкидаючи їх як дивну вигадку в дезінформаційній війні Заходу із Кремлем. Але цього тижня після кількох телевізійних виступів Путіна, які приголомшили та налякали деяких давніх спостерігачів, це відчуття випадкової зневаги перетворилося на глибоке занепокоєння.

Рано-вранці в четвер будь-який скептицизм щодо того, що їхня країна вторгнеться, розвіялися, коли Путін оголосив про «спеціальну військову операцію» в Україні.

Опитувальники заявили, що цього тижня більшість росіян, ймовірно, підтримали офіційне визнання Путіним підтримуваних Росією територій на

сході України, особливо тому, що у них не було вибору в цьому питанні, і тому, що жодна значна політична сила всередині країни не виступала проти цього.

Війна – це зовсім інша справа; останнім часом Росія не бачила жодної радості, яка супроводжувала анексію Криму в 2014 році.

Згідно з даними незалежного соціопитування «Левада-Центру», війна є одним із найбільших страхів росіян. І після гнівної промови Путіна та його таємничої телевізійної зустрічі з його Радою Безпеки в понеділок росіяни зрозуміли, що ця можливість наближається до реальності.

«Ця ненависть, яку ви могли прочитати в ньому так чітко, не була фальшивкою», – сказав Гліб Павловський, політолог і колишній радник Путіна.

Передчуття посилювалося в середу, коли Москва заявила, що лідери сепаратистів на сході України попросили допомоги пана Путіна, що широко розглядається на Заході як сфабриковане виправдання для вторгнення.

У четвер рано вранці президент України Володимир Зеленський у відеозверненні, опублікованому у мережі, звернувся до росіян російською мовою. Він закликав їх нехтувати російською пропагандою і зробити все можливе, щоб зупинити війну, яка може вбити десятки тисяч людей.

«Росіяни хочуть війни?» – запитав наприкінці виступу пан Зеленський. «Я дуже хотів би відповісти на це питання. Але відповідь залежить тільки від вас – громадян Російської Федерації».

Відповідь Путіна надійшла невдовзі, заявивши, що він намагатиметься «демілітаризувати» Україну.

Але багато росіян досі підтримують кремлівський наратив про те, що Росія змушена давати відсіч західним державам, які мають намір знищити її. Промова Путіна, незважаючи на всю її емоційність, співзвучна наріканням багатьох літніх росіян, які все ще страждають від бідності, що сталася після розпаду Радянського Союзу, і втраченого престижу, що це супроводжувало.

Але для інших, особливо молодих людей, війна та ймовірність ще одного спаду у відносинах із Заходом можуть означати втрату тієї свободи та можливостей, які вони відчують, що залишилися в Росії.

Тигран Хачатурян, 20-річний студент-історик, який вигулював свого коргі на прізвисько Гетсбі на Патріаршому ставку в центрі Москви, сказав перед початком вторгнення, що він знав, вивчаючи минуле, що загострення міжнародної напруженості призведе до занепаду всередині країни. «Я бачив багато прикладів, коли держави переслідують різноманітні імперські амбіції і забувають про саму мету держави: добробут людей, які в ній живуть», – сказав пан Хачатурян. «Я не підтримую цю політику і ставлюся до неї негативно».

І все ж росіяни дуже мало можуть зробити, щоб змінити траєкторію розвитку своєї країни. Це стало ще більш зрозумілим після засідання Ради Безпеки в понеділок, на якому Путін час від часу принижував своїх найвпливовіших високопосадовців, кажучи їм, що вони повинні визнати сепаратистські території. Головне повідомлення цього надзвичайного видовища вірності, яке Кремль записав, змонтував і показав по телебаченню, здавалося, що лише Путін має владу визначати курс Росії.

У суспільстві опозиція цій агресивній політиці приглушена. Ліберально налаштовані активісти, від яких можна було очікувати, що очолитимуть антивоєнний рух, переважно були заслані або ув'язнені.

Цієї неділі виповнюється сьома річниця вбивства в Москві ліберального політика Бориса Немцова, одного з найгучніших голосів у Росії, які виступають проти анексії Криму в 2014 році. Лідер опозиції Олексій Навальний попередив, що Росія збирається «змарнувати історичний шанс на нормальне багате життя заради війни, бруду, брехні» та особистої розкоші Путіна – але Навальний писав із в'язниці, де йому тепер загрожує додатковий 15-річний термін.

Дехто з російської громадськості висловився. У Санкт-Петербурзі в середу один активіст стояв на жвавому тротуарі, тримаючи в руках копію

найвідомішої російської антивоєнної картини Василя Верещагіна «Апофеоз війни». Художник 19-го століття присвятив роботу, показуючи купу черепів на випаленому сонцем полі, «всім великим завойовникам, минулим, теперішнім та майбутнім».

Інтернет-журнал «Холод» започаткував у соціальних мережах кампанію під назвою «Я не мовчу», яка заохочувала читачів дописувати про те, чому вони виступають проти війни.

А один із найпопулярніших користувачів YouTube у Росії, журналіст Юрій Дудь, опублікував у вівторок у Instagram фотографію засідання Ради безпеки Путіна та процитував російського музиканта, який сказав, що відчуває «нескінченне почуття сорому та провини» через те, що його країна зробила з Україна.

«Я виріс у Росії, і Росія – моя батьківщина», – написав Дудь. Але я бажаю максимальної підтримки в ці дні Україні – батьківщині моїх рідних і дому моїх друзів».

Ідея війни з Україною була незрозумілою для багатьох росіян частково тому, що мільйони з них мають там друзів і родичів. Анексія Криму Путіним у 2014 році була популярною як тому, що багато росіян відчували особисту прихильність до країни відпочинку радянських часів, так і тому, що вона була здійснена без жодного пострілу.

Кремль пояснив свою підтримку підтримуваних Росією сепаратистів на сході України необхідним гуманітарним втручанням для допомоги братам, які зазнали нападів націоналістичного нелегітимного уряду. Багато росіян погоджуються з цим неправдивим наративом, і це є однією з причин, чому більше половини опитаних минулого року сказали соціопитувачу «Левада», що вони підтримають незалежність сепаратистських територій або їх приєднання до Росії.

Директор «Левади» Денис Волков сказав, що попередній аналіз Центром опитування, проведеного минулого тижня – до того, як Путін прийняв рішення про визнання територій або вторгнення – також показав, що

більшість росіян підтримують визнання або анексію. Він сказав, що підтримка випливає з точки зору Кремля про те, що підтримка сепаратистів допоможе уникнути подальшого кровопролиття.

Багато аналітиків кажуть, що все навпаки: за даними Пентагону, Путін скупив навколо України приблизно 190 000 військових, а сепаратисти претендують на втричі більшу територію, ніж вони зараз контролюють. Західні офіційні особи кажуть, що під час війни можуть загинути десятки тисяч, а українці, які намагаються втекти на Захід, можуть створити гуманітарну кризу.

Але враховуючи те, що голоси відомих опозиційних сил здебільшого замовкли, залишилося небагато людей, які могли б безпосередньо донести це до росіян.

«Одна з причин, чому офіційне тлумачення цієї ситуації переважає, – сказав пан Волков, – це те, що практично не залишилося значущих, авторитетних, незалежних політиків».

Тим не менш, хоча державні ЗМІ з великою прихильністю сурмили про визнання Путіним сепаратистських територій, росіяни не відповіли спонтанною ейфорією, яка супроводжувала анексію Криму. Східна Україна – навіть для тих, хто погоджується на наратив Кремля про переслідуваних етнічних росіян, які потребують допомоги – не має жодної емоційної символіки, яку мав Крим.

У центрі Москви цього тижня до того, як Росія почала вторгнення, 53-річний Олексій Іванов, який працює в будівельній компанії, згадував, що навіть анексія Криму не зробила його «ані багатшим, ані щасливішим». Відтоді, за його словами, склалося відчуття, що російське керівництво керує країною, зосередившись на власних цілях.

«Вони чогось хочуть, у них є якісь плани», – сказав він. «Звичайні люди не до кінця розуміють свої справжні наміри».

Отже, із всього вище сказаного можна зробити висновки, що під час висвітлення подій першого дня повномасштабного вторгнення російських

військ на територію України, редакція газети «The New York Times» обмежилася лише однією публікацією, де зазначила про початок повномасштабної війни Росії проти України. Усі інші матеріали мали суто аналітичний характер, публікації власних думок експертів. Особливе здивування викликало матеріал, де зазначається про «занепокоєння» росіян щодо початку війни. Та загальний тон публікації такий, що редакція намагається наче виправдати їх [6, с. 60].

А стосовно українців, які були змушені покинути свої домівки у пошуках безпечних місць, перших жертв, постійні ракетні та артилерійські обстріли, як цивільних так і військових об'єктів – майже жодного згадування.

Був помічений факт порушення принципів точності, де редакція опублікувала відвертий фейк про начебто «російський десант» в Одесі. Вони не спромоглися перевірити інформацію.

Усі ці аспекти викликають обурення та подив стосовно роботи редакції газети «The New York Times».

ВИСНОВКИ

Отже, із всього вище сказаного можна зробити певні висновки.

По-перше, як можна побачити із першої частини роботи, американська журналістика пройшла тернистий шлях до того стану, який вона має зараз. Журналістика США бере свій початок від колоніальної епохи. У ті часи американська преса була підконтрольна Британській короні. Публікації мали досить лімітоване видання. Авторам доводилось публікуватися під псевдонімами. Яскравим прикладом цього слугує постать видавця і журналіста Бенджаміна Франкліна.

Із початком XIX століття американська преса переходить до нових стандартів. Видання газет має регулярний характер. А з початку XX століття формується свого роду прототип сучасних ЗМІ. Редакції газет об'єднуються у радіо-кооператив. Започатковується радіозв'язок із європейськими країнами. Завершальним етапом є кінець XX століття, який характеризується появою інтернету. Починають формуватися теле- та радіогіганти у сфері масмедіа.

По-друге, варто звернути увагу на ліберальну модель ЗМІ. Масмедіа Сполучених Штатів комерціалізуються, а отже стають незалежними та дотримуються політичного нейтралітету. Так було колись. Але за останні два десятиліття американські ЗМІ все частіше стають інструментом впливу на формування думки потенційного електорату політиків. У такому випадку неможливо говорити про якусь незалежність на нейтралітет.

І по-третє, про найголовніше – нашу добірку журналістських матеріалів. Яким чином висвітлювали американські ЗМІ війну у Україні? Для нашого аналітичного огляду ми взяли до уваги публікації за перший день повномасштабного вторгнення й аналізували матеріали, перекладаючи найголовніші, оприлюдненні на веб-сайтах газет «The New York Times» та «The Washington Post».

Почнемо із аналізу газети «The Washington Post».

Варто зазначити, що журналісти цієї газети акцентували увагу на звичайних українських громадянах. Було представлено опис ситуацій, обставин, переживань та наслідків, які відбувалися із людьми. Редакція газети виявила неабияку оперативність у висвітленні подій. Одним із факторів цього слугувало перебування журналістів редакції у самому вирі подій. Деякі журналісти ризикували, бо знаходилися на ворожій території або навіть близько до перших зон бойових зіткнень. Можемо припустити, що, можливо, через дуже швидкий темп розгортання подій, були допущені деякі порушення принципів журналістських стандартів. Але події того дня стали безпрецедентними із часів Другої Світової війни. Опубліковані матеріали наповнені емоціями учасників подій – біженці та люди, що живуть у новій реальності й намагаються пристосуватися й вижити.

Тепер перейдемо до аналізу матеріалів веб-сайту газети «The New York Times». По-перше, опубліковані матеріали мали аналітичний характер. Були представлені думки регулярних експертів – экс-політики, експерти у сфері геополітики та міжнародних відносин. Ці матеріали скоріше мали спрямування на американського чи європейського читача.

По-друге, у них майже відсутні згадки про звичайних українців, які опинилися у вирі подій, але була окрема публікація про росіян, які «занепокоєні» війною. І загальний тон матеріалу такий, що автор наче намагається виправдати росіян, апелюючи до історичних процесів та старшого покоління, яке досі живе спогадами про Радянський Союз.

По-третє, були помічені факти порушення принципів точності та підміна понять. Так, в одній із публікацій автор зазначив про висадку морського десанту росіян на узбережжі Одеси, хоча насправді це був черговий «вкид» росіян до інформаційного простору, або якісь чутки, які не мали жодного підтвердження. Також була публікація, у якій автор назвав сепаратистів та відвертих злочинців «ополченцями». Це явний наратив кремлівської пропаганди. Автор, свідомо чи не свідомо, повторив його і виклав у вільний доступ. Таким чином спотворивши реальну картину подій.

Таким чином, зважаючи на результати і доцільність виконання нашої роботи, а саме – створення журналістських матеріалів, які стануть у пригоді при вивченні різних журналістських спеціальностей, вважаємо, що мета нашої роботи досягнута.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Арон Рейман. Мир і війна між націями / Рейман Арон. – К.: МП “Юніверс”, 2002. – 688 с.
2. Ващук Т. Н. Политический дискурс как объект лингвистического исследования. Вісник Волинського державного університету, 2008. 53 с.
3. Каліщук Д. М. лінгвокультурні особливості перекладу політичного дискурсу. Філологічні трактати. Суми: Сумський державний університет, 2006. №11 (95). Т. 1. С. 47–49.
4. Жиленко І. Р. Історія зарубіжної журналістики (від античності до II пол. XVIII ст.) : навч. посіб. Суми : СумДУ, 2010. 285 с.
5. Жиленко І. Р. Методичні вказівки до практичних занять і самостійної роботи з дисципліни «Зарубіжна реклама і PR» для студентів спеціальності 061 «Журналістика» усіх форм навчання. Суми: СумДУ, 2020. 29 с.
6. Жиленко І., Серобян А. Варіанти назви країни-агресора у соцмережах і ЗМІ з аналізом частоти їх вжитку. Сучасний масовокомунікаційний простір: історія, реалії, перспективи: матеріали науково-практичної конференції студентів, аспірантів та молодих науковців (Суми, 26–27 травня 2022 року) / уклад. : І. Р. Жиленко, В. О. Садівничий. – Суми : Сумський державний університет, 2022. – с. 59–63.
7. Міжнародна журналістика : конспект лекцій для студ. спец. 061 "Журналістика" всіх форм навчання / І. Р. Жиленко. Суми : Сумський державний університет, 2023. 191 с.
8. Albright M. Putin Is Making a Historic Mistake [Електронний ресурс] / Madeleine Albright // The New York Times. – 2022. – Режим доступу до ресурсу: <https://www.nytimes.com/2022/02/23/opinion/putin-ukraine.html>.
9. Allan, Stuart. 2013. Citizen Witnessing: Revisioning Journalism in Times of Crisis Key Concepts in Journalism. Malden: Polity Press.
10. Anghie, Antony. 1996. Francisco De Vitoria and the Colonial Origins of International Law. Social & Legal Studies 5: 321–336.

11. Baughman, James L. *Same Time, Same Station: Creating American Television, 1948-1961*. Baltimore: Johns Hopkins University Press, 2007. 43 p.
12. Campbell, W. Joseph. *The Year That Defined American Journalism*. New York, NY: Routledge, 2006. 31 p.
13. Chilton P. *Analysing Political Discourse: Theory and Practice*. UK: Routledge, 2004. P. 37–46.
14. Coleman C. Photos show Ukrainians fleeing as Russia attacks [Электронный ресурс] / Chloe Coleman // The Washington Post. – 2022. – Режим доступа: <https://www.washingtonpost.com/world/2022/02/24/frontline-reports-feb-24/>.
15. Dixon R. Kremlin says Russia will not stop attacks until Ukraine is ‘cleansed of Nazis’ [Электронный ресурс] / Robyn Dixon. – 2022. – Режим доступа: <https://www.washingtonpost.com/world/2022/02/24/frontline-reports-feb-24/>.
16. Dixon R. Russia’s military claims videos of civilian casualties in Ukrainian cities ‘staged’ [Электронный ресурс] / Robyn Dixon // The Washington Post. – 2022. – Режим доступа: <https://www.washingtonpost.com/world/2022/02/24/frontline-reports-feb-24/>.
17. Dixon R. Russian military says airstrikes hit Ukrainian military targets only [Электронный ресурс] / Robyn Dixon // The Washington Post. – 2022. – Режим доступа до ресурсу: <https://www.washingtonpost.com/world/2022/02/24/frontline-reports-feb-24/>.
18. Haass R. N. The West Must Show Putin How Wrong He Is to Choose War [Электронный ресурс] / Richard N. Haass // The New York Times. – 2022. – Режим доступа до ресурсу: <https://www.nytimes.com/2022/02/24/opinion/russia-ukraine-invasion-putin.html>.
19. Jackendoff R. *Languages of the mind*, Cambridge. 2002. P. 26–34.
20. Khurshudyan I. ‘You need to get up, the war has started’ – voices from Kharkiv [Электронный ресурс] / Isabelle Khurshudyan // The Washington Post. –

2022. – Режим доступа:
<https://www.washingtonpost.com/world/2022/02/24/frontline-reports-feb-24/>.

21. Khurshudyan I. Distant booms heard in Kharkiv, Ukraine's second-largest city [Электронный ресурс] / Isabelle Khurshudyan // The Washington Post. – 2022. – Режим доступа:
<https://www.washingtonpost.com/world/2022/02/24/frontline-reports-feb-24/>.

22. Ilyushina M. Heavy Russian military traffic across the border from Ukraine [Электронный ресурс] / Mary Ilyushina // The Washington Post. – 2022. – Режим доступа: <https://www.washingtonpost.com/world/2022/02/24/frontline-reports-feb-24/>.

23. O'Grady S. Traffic stretches for miles as many flee Kyiv, others take shelter [Электронный ресурс] / S. O'Grady, J. Hassan // The Washington Post. – 2022. – Режим доступа:
<https://www.washingtonpost.com/world/2022/02/24/frontline-reports-feb-24/>.

24. Kaplan, Richard L. Politics and the American Press; The Rise of Objectivity, 1865-1920. New York: Cambridge University Press, 2002.

25. Leonhardt D. War in Ukraine. Russia has launched a major invasion. Here's the latest. [Электронный ресурс] / David Leonhardt // The New York Times. – 2022. – Режим доступа: <https://www.nytimes.com/2022/02/24/briefing/ukraine-russia-invasion-putin.html>.

26. Morris L. Ukrainians walk for miles to Polish border in search of safety [Электронный ресурс] / Loveday Morris // The Washington Post. – 2022. – Режим доступа: <https://www.washingtonpost.com/world/2022/02/24/frontline-reports-feb-24/>.

27. Morris L. Lines at border crossings as Ukrainians flee to Poland [Электронный ресурс] / Loveday Morris // The Washington Post. – 2022. – Режим доступа: <https://www.washingtonpost.com/world/2022/02/24/frontline-reports-feb-24/>.

28. Nord, David Paul. Communities of Journalism: A History of American Newspapers and Their Readers. Urbana, Illinois: University of Illinois Press, 2001.

29. Raghavan S. Ukraine reports Russian attacks across the country, including in the west [Электронный ресурс] / Sudarsan Raghavan // The Washington Post. – 2022. – Режим доступа: <https://www.washingtonpost.com/world/2022/02/24/frontline-reports-feb-24/>.

30. Raymond, Joad. The Invention of the Newspaper: English Newsbooks 1641-1649. New York, NY: Oxford University Press, 2005.

31. Rogers, Tony. "Here Is a Brief History of Print Journalism in America." ThoughtCo, Apr. 5, 2023, [thoughtco.com/here-is-a-brief-history-of-print-journalism-in-america-2073730](https://www.thoughtco.com/here-is-a-brief-history-of-print-journalism-in-america-2073730).

32. Rogers, Tony. "Are Newspapers Dying?" ThoughtCo, Aug. 27, 2020, [thoughtco.com/are-newspapers-dying-2074122](https://www.thoughtco.com/are-newspapers-dying-2074122).

33. Stern D. L. Ukraine says Russian forces suffering casualties [Электронный ресурс] / David L. Stern // The Washington Post. – 2022. – Режим доступа: <https://www.washingtonpost.com/world/2022/02/24/frontline-reports-feb-24/>.

34. Stern G. Meaning and change of meaning: With special reference to the English language. Oxford, 2005. 34 p.

35. Troianovski A. Many Russians Feel a Deep Unease Over Going to War [Электронный ресурс] / Anton Troianovski // The New York Times. – 2022. – Режим доступа: <https://www.nytimes.com/2022/02/23/world/europe/russia-ukraine-war-putin.html>.

36. Troianovski A. Putin Announces Start to 'Military Operation' Against Ukraine [Электронный ресурс] / A. Troianovski, N. MacFarquhar // The New York Times. – 2022. – Режим доступа: <https://www.nytimes.com/2022/02/23/world/europe/ukraine-russia-invasion.html>.